

Wilhelmina, légy erős

*és ha ez nem lenne elég,
 énnekem már nincs madárcsiccsenés, kiömlik lábam közül a szentek éneke.
 bokámon erős lánccs nyoma, hét éjszakán át rágtam szüntelen, fogam egy sem maradt,
 nyelvem duzzadt szörnyeteg. otromba tréfa diót csempészni kantáros nadrágom zsebébe,
 mit akar, mit takar, a hajnal leple beborít, rám feszül, hogy fulladnék bele a sárba.
 olajsárga pitypangok hajamba tűzve. korona a messziről érkezők homlokára és*

*csók. tüzes ez az ajak, fekete iszonyatot hagy az omlós bőr fehérjén. elhajlik a búzavirág feje,
 ha rohamot indít egy erősebb szél. én nem ígértem semmit, épphogy csak sikerült ágyából
 kihámozni sikamlós testemet. nyomot hagy, mert éles, és mert nem tudja, hogy bánjon
 vele. az ilyen nyom nem tűnik, dörzsölje bár homok, reggeli kávézacc vagy*

*fegyelem. a kegyelmes úr szolgája mindazonáltal: vagyok.
 nincs tagadásom, késem asztalomon nyugszik, nem ágyam alatt. loncszag, árnika.
 az akácok elvirágoztak, és én itt maradtam húszolni a folyó medrében. forró a vér, odaveri magát
 kéretlenül is minden kiálló kőhöz. ha végre éhség tör rám, szederfalás, zsolozsmával tömik
 meg fonnyadó testemet. azt hazudtad, énnekem nincs többé ének, és*

*az idő egyenesen halad. de én csak a virágok és szájak elnyílását látom
 napra nap. elnyílnak az órák is, tárt torkok, nyál. meztelenre vetkőzőm.
 visszatalpalhatnék mezítláb ezen a lápon, megtaláljam a házat, ahol reggelente
 csók és pitypangkoszorú fonódott a homlokokra. visszatalpalhatnám magamat,
 de már nem akarom, mert a konyhában rendet találnék és zsizsikes fűszereket,
 csak főzőjébe aludt savanyútej szagát hozhatnám magammal, de nem méltóságom,*

*hitem, szépségem. Wilhelmina, légy alázatos,
 ha már úgyis mindenedben megaláztak.*